

La calma que tenen, palau de delicias
Plé d' oli y vinagre del vert y del roig
Alegres caminan ben pléns de duricias
Y 's senten canturias que 'n fan tornár boig.

Un mánech d' escombra, dos matxos de Viena
Turróns de Toledo y fusells d' Alicant
Ab greix de canari, cervell de balena
Y un cósi dels grossos plé de sulfumánt.

Un frac de bayeta, dos naps de montanya
Un sach de rosquillas y un catre molt vell
Levitas, sombreroes, un sabre de canya
Favóns y escarola hí ha dins del castell.

Riquesa tan grossa no té un perdulari,
Allá d' alegría, tothom n' está foll,
Qui vulgui ben viurer. comensi d' anarhi
Qu' al cap de tres días ja 's trencará 'l coll.

G. CONFORTATIU.

Nota de Novembre

Cada dia al comensar la tarde, surtia un ratet per fora y s' asseya en un pedrís que hi havia en un recó d' una casa ja esquerdada per lo pes dels anys; y ahont hi batia lo sol, des que comensava á enviar sos primers raigs á la terra hasta que 's perdia darrera de las serras.

Desde allí contemplava cada jorn, lo pobre tisich, la tristesa que anava apoderantse dels camps, en aquest temps en que tot mor y en que la naturalesa tota, sembla convertirse en un cementiri.

Atapahidas boyras 's passejaban per l' espay, tapant á voltas los raigs consoladors del sol, y apartantse altres del seu devant, lo deixavan brillar ab la meteixa forsa y alegría de moments antes.

La vall era quieta y semblava talment estar endormiscada.

Sentia 's solsament la cantarella de la brisa, tot emportantse de l' un cantó á l' altre las fullas secas,

que semblavan remadas d' aucellots que despres de volatejar un rato, anavan á morir al mitj del fanch...! ¡Pobre! Prou veyá ell que com los arbres que tenia devant de sa vista l' hi restavan també ja pocas fullas, y que aquestas nó tardarian en ser arrencadas per lo vent de la tardor.

L' hi vingué llavors en ell lo recort del temps passat, quan estant rubust y sá, travessava aquells camps d' un cap á l' altre, sens que may l' hi hagues produhit la mes petita impressió, ni las ratxadas d' aquell vent molestós ni la fredor de las glasadas.

Mes ara des qu' estava tan delicat esperava la vinguda de l' hivern, com la de una nova funesta. Coneixia de sobras qu' estava debil y faltat de forsas pera resistir la freda temporada. . . . .!

Agobiat per aquestos pensaments, l' hi vingué com una especie de sobre cor. Una tos seca brotá de sos llabis junt ab una glopada de sanch; y tot ell quedá amarat d' una suor freda. . . . .!

Mentres tan la boyrada s' havia anat extenent devant del sol; y 'l fret y la humitat s' ensenyorejaban d' aquells barris.

Un home que per etzar passá per allí, s' adoná del pobre jove, y despertantlo de son somni, l' acompanyá ab prou treballs fins á deixarlo á casa seva.

'S ficá al llit al moment, y per mes que fou tractat ab tot lo cuydado que requeria sa delicada salut, visqué molt pocas horas; donchs no seria encara mitja nit quan casi sense darsen compte, deixá de sufrir per sempre mes.

Algunas llágrimas se derramaren aprop d' ell.

Mes tart lo deixaren sol; y 'l silenci mes gran regná dintre aquell quarto.

À fora lo vent rondinaba la mateixa cansó de la tarde tot passant de llarch pel carrer. Y petites y fredas gotas que devallavan del cel, impulsadas per l' ayre, produhian un ruido monótono, cada cop que xocaban contra 'ls vidres de la finestra!

FELIX ROURA.